

paa, idet den, som træder i den Andens Sted, da har Ret til at forlange Rejseomkostninger og Diæter som Bederlag, hvilket ofte kan blive mere end Constitutionshonoræret.

Jeg kommer nu til et af de brændende Spørgsmaal, som, hvor lidet Bægt maaskee end adskillige af Thingets ærede Medlemmer tillægge det, dog fra min Side ikke kan tages saa let, som det synes, at idetmindste enkelte ærede Medlemmer gjøre det, idet de kjendeligt more dem over den Discussion, som derom er bleven reist. Jeg skal stikke indlade mig paa nogen Discussion om Rangs og Titlers Betydning og Værdi i og for sig, thi dette forekommer mig ikke at ligge for. Jeg skal i saa Henseende kun minde om, at dette Spørgsmaal i det Hele taget ikke alene er en Forstandssag, men ogsaa tildeels en Følelses-sag, og at der her foreligger en given historisk Tilstand, som man ikke uden videre skal bryde med. Jeg troer derimod i alt Fald at være i min gode Ret, naar jeg i Lovforslaget har foreslaaet det høie Thing i saa Henseende at vise samme Ret og Skjæl overfor Statens civile Embedsmænd, som man har vist imod de militaire. Videre gaaer mit Forslag ikke, ja, det gaaer end ikke saa vidt, idet der nemlig er den meget betydelige Forskjel mellem Civiletaten og Militaeretaten, at Militaeretaten heelt igjennem har Rang, hvorimod Civiletaten kun for enkelte Posters Vedkommende har Rang. Mine Herrer, det er ikke alene Rangskatten, som det kommer an paa. Rang og Titel have ikke blot Betydning som Gjenstand for Rangskat, og medføre ikke blot, at man kan have den Fornøielse at betale Rangskat, men der er under vor Samfundstilstand knyttet ikke saa ganske saa Goder til Rang, som man ved at vedtage den af Udvalget foreslaaede Bestemmelse, saaledes som den foreligger, ligefrem vil berøve de civile Embedsmænd. Man vil derved stille dem temmelig præjudicerede ligeoverfor de militaire Embedsmænd, hvilke man ifjor ikke alene lod beholde deres Rang, men endogsaa gav en forhøiet Rang, saaledes at Concurrenzen om de antydede Fordele allerede er bleven meget betydelig forbedret for de militaire Embedsmænd. Ved det Forslag, som her foreligger, vilde det blive de civile

Embedsmænd saa godt som affkåret at deeltage i den. Dette er derfor et Forslag, som De, mine Herrer, ikke maae forlange, at jeg, der i dette Diebliff maa tage mig af de civile Embedsmænd, skal gaae ind paa. Jeg vil derfor sige, at, saaledes som Forslaget foreligger, er jeg ikke istand til at kunne gaae ind paa det. (S. A. Hansen: Hør!). Ja, det ærede Medlem vil maaskee høre mig ud. Selv affect fra Spørgsmaalet, om man ikke derved træder den civile Embedsstand for nær, saa vil jeg dernæst, om end de Herrer finde det moersomt at tale om Rang og Titler, sige, at det er min Erfaring, at den Betragtning, at de ere betydningsløse, ikke i og for sig deles af hele det danske Folk. Saalænge man jævnlig har Leilighed til at see de ikke saa baade directe og indirecte Anmodninger, der indkomme om Rang og Titler, saalænge skal man ikke ligefrem kaste Brag derpaa. Jeg vil endnu tilføie, at man ikke alene træder de civile Embedsmænd for nær ved det omtalte Forslag, men at jeg ogsaa anseer det for et Spørgsmaal, om man ikke derved træder det kongelige Prærogativ for nær. Der er endnu et Punkt, som jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, og det er et Punkt, som efter min Mening ikke blot er en Følelses-sag, men en ligefrem Retfærdigheds-sag, nemlig at det derefter vil blive umuligt at vise selv den meest udmærkede civile Embedsmand den Anerkjendelse, som Hans Majestæt muligvis ellers kunde finde ham værdig til ved at tildele ham den Decoration, hvormed der er forbundet en vis Rang. Naar Hans Majestæt saaledes f. Ex. maatte ønske at gjøre Justitiarius i Høiesteret eller andre høiere Embedsmænd, der efter deres hele Stilling vilde kunne kvalificere sig dertil, til Storkors af Dannebrog, vil det ikke være ham muligt at gjøre det ligeoverfor den omtalte Bestemmelse, saaledes som den foreligger. Der er ogsaa i en anden Henseende end den, jeg allerede har nævnt, ved Forslaget anviist de civile Embedsmænd en meget ringere Stilling end de militaire, idet man nemlig forlanger, at de skulle afgive deres Rang, det være sig frivillig eller halvt tvungne, naar de opgive deres Stilling, hvori-